

KOMUNIKAT PRASOWY nr 126/22

Luksemburg, dnia 14 lipca 2022 r.

Wyroki Trybunału w sprawach połączonych C-59/18 | Włochy/Rada i C-182/18 | Comune di Milano/Rada, w sprawach połączonych C-106/19 | Włochy/Rada i Parlament i C-232/19 | Comune di Milano/Parlament i Rada oraz w sprawie C-743/19 | Parlament/Rada

Lokalizacja siedzib EMA i ELA: kompetencja do podjęcia decyzji w tym przedmiocie należy do prawodawcy Unii, a nie do państw członkowskich

Decyzje przedstawicieli państw członkowskich wyznaczające nową siedzibę EMA i siedzibę ELA są aktami politycznymi pozbawionymi wiążących skutków prawnych, wobec czego nie mogą one być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności

W dniu 20 listopada 2017 r. przedstawiciele rządów państw członkowskich postanowili, że siedziba Europejskiej Agencji Leków (EMA) zostanie przeniesiona z Londynu do Amsterdamu.

W czerwcu 2019 r. podjęli oni również decyzję o ulokowaniu w Bratysławie (Słowacja) siedziby nowo utworzonego Europejskiego Urzędu ds. Pracy (ELA).

Włochy i Comune di Milano zakwestionowały decyzję przedstawicieli państw członkowskich o ulokowaniu siedziby EMA w Amsterdamie (C-59/18 i C-182/18) oraz rozporządzenie 2018/1718¹, na mocy którego już po podjęciu tej decyzji ulokowano ową siedzibę w tym mieście (C-106/19 i C-232/19). Natomiast Parlament Europejski zakwestionował decyzję przedstawicieli państw członkowskich o ulokowaniu siedziby ELA w Bratysławie (C-743/19).

W wydanych dzisiaj wyrokach **Trybunał, w składzie wielkiej izby, oddalił wszystkie te skargi.**

Trybunał przypomniał na wstępie, że akty przyjęte wspólnie przez przedstawicieli rządów państw członkowskich nie mogą podlegać kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sąd Unii na podstawie art. 263 TFUE.

Konieczne jest jednak jeszcze, by taki akt nie stanowił w rzeczywistości decyzji Rady podjętej przez nią jako instytucję Unii.

W tych okolicznościach Trybunał zbadał najpierw, czy kompetencja dotycząca lokalizacji siedzib organów i jednostek organizacyjnych Unii przysługuje przedstawicielom rządów państw członkowskich określającym je za wspólnym porozumieniem na mocy zasady wyrażonej w art. 341 TFUE, czy też należy ona do prawodawcy Unii.

Trybunał orzekł, że art. 341 TFUE nie ma zastosowania do wyznaczania lokalizacji siedziby organu lub jednostki organizacyjnej Unii takich jak EMA i ELA.

Kompetencja w przedmiocie podjęcia decyzji o lokalizacji siedziby EMA i ELA należy zatem do prawodawcy Unii, na którym spoczywa obowiązek działania w tym celu w zgodzie z procedurami przewidzianymi rzeczowo

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1718 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w odniesieniu do siedziby Europejskiej Agencji Leków (Dz.U. 2018, L 291, s. 3).

właściwymi postanowieniami traktatów.

Następnie Trybunał uznał, że **decyzji przedstawicieli rządów państw członkowskich podjętych, odpowiednio, w listopadzie 2017 r. i w czerwcu 2019 r. w przedmiocie wyznaczenia nowej siedziby EMA i siedziby ELA** nie można uznać za akty Rady. Przeciwnie, decyzje te stanowią akty przyjęte zbiorowo i za wspólnym porozumieniem przez tych przedstawicieli rządowych.

Jako że zostały one podjęte przez państwa członkowskie w dziedzinie, w której traktaty nie przewidują ich działania, rozpatrywane decyzje są pozbawione jakiegokolwiek wiążącego skutku prawnego w prawie Unii. Są to decyzje polityczne **państw członkowskich, które nie mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na mocy art. 263 TFUE.**

Co się tyczy skarg odnoszących się do **rozporządzenia 2018/1718**, Trybunał **oddalił wszystkie argumenty podniesione przez Comune di Milano i rząd włoski, a dotyczące naruszenia prerogatyw Parlamentu oraz niezgodności z prawem tego rozporządzenia wynikającej z podnoszonej nieprawidłowości postępowania, które skutkowało podjęciem decyzji przez przedstawicieli państw członkowskich w dniu 20 listopada 2017 r. o wybraniu Amsterdamu na nową siedzibę EMA.**

W tym względzie Trybunał orzekł, że decyzja ta jest aktem współpracy politycznej bez mocy wiążącej, która mogłaby ograniczać uprawnienia dyskrecyjne przysługujące prawodawcy Unii. **Z tego względu nie można uznać, że Parlament w niniejszym przypadku odstąpił od skorzystania ze swych kompetencji legislacyjnych, uznając się za związanego rozpatrywaną decyzją.**

Trybunał dodał, że w przypadku braku zgody z polityczną decyzją państw członkowskich o przeniesieniu siedziby EMA do Amsterdamu Parlament byłby uprawniony do sprzeciwienia się temu, by decyzja ta została odzwierciedlona w akcie ustawodawczym Unii.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst wyroków ([C-59/18 i C-182/18](#), [C-106/19 i C-232/19](#) oraz [C-743/19](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroków jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

